

LACKFI JÁNOS – VÖRÖS ISTVÁN

Csavard föl a szöveget: dalátiratok

(Cseh Tamás: A JOBBIK RÉSZEM)

VÖRÖS ISTVÁN

A jó és a rossz köre

Valaki belém költözött,
elfoglalta a jó helyét,
megismertem az ördögöt,
így lettem *én* kicsit szemét.

Kicsit szemét, nagyon okos,
valaki belém költözött,
másokhoz túl hasonlatos,
megismertem az ördögöt.

Tükör elé sose megyek,
– kicsit szemét, nagyon okos –
szétszáll képem, mint a legyek:
másokhoz túl hasonlatos.

Belőlem ki veszhetett el?
Tükör elé sose megyek,
– akit ott látsz, az is ember? –
szétszáll képem, mint a legyek:

A felnőttkor megalkuvás.
Belőlem ki veszhetett el?
Árnyék volt, vagy árnyékruhás:
akit ott látsz, az is ember?

Azóta kell vele élnem,
a felnőttkor megalkuvás.
Jobbik részem elcseréltem,
árnyék volt, vagy árnyékruhás?

Elfoglalta a jó helyét,
azóta kell vele élnem,
így lettem *én* kicsit szemét,
jobbik részem elcseréltem.

A józan részeg

Fejemben lakik két jó barát,
A jobbik mindig részeg,
A rosszabb józan, prédikál,
Én meg csak úgy nézek!

Abba se hagyják a dumát,
A dumát álló napon át,
Szétdumálják az éjszakát,
Meg az ember agyát: és én csak nézek.

Fejemben lakik két jó barát,
Egyre csak őket nézem,
Elfogy már cérna, türelem,
Te józan s te részeg.

A józan mindig vérmesen
Hajtogatja, mi kell, mi nem,
Hogyan kell élnem rendesen,
Legyint csak rá röhögve bennem a részeg.

A józan számol, matekoz,
A végtelent felosztja,
Darabol mindent, szeletel
Kis darabokra.

Etetne velem száz katonát,
Reszelt almát és mazsolát,
A mindent jól emésszem át –
Biztat éjt-napon át a józan szépen.

Nincsen étvágyam józanul,
Énekem is kancsal,
Időm kezemből kifolyik,
Nem szedi fel angyal.

Számlák és ügyek vesszenek,
Csak azért is részeg leszek,
Izok, mint mesteremberek,
Duzzogjon csak a józan, nézni nézhet!
Bizony, józan, nézhetsz!

Ennék havat piros mezőn,
Labdáznék kék narancssal,
Facsarnék pihékből agyvelőt,
Vadásznék angyalt.

Bor se kell már, hogy részegen
Csak imbolyogjon az énekem,
Négermód doboljon véremen
A kedves, boldog, bárgyú, jobbik részeg!

A részegség így elborít,
Izzó mézet szürcsöl,
Nyílnak illatok, íz, a szín,
Iszom nagy bödönből.

De jönnek megint a dumák,
A duma álló napon át,
Szétszedi az ember agyát,
Szétszednek éjszakák, és én csak nézek.
Szétszednek éjszakák, és én csak nézek.
Szétszednek sejtekre éjszakák és én csak nézek.

És én egyre nézek.

Ha részeg vagyok is, józan vagyok,
Részeg, amikor józan,
Könyékig fejembe túrhatok,
Benn egy nagy tároló van.

Részegen józan hogy legyek?
Ezt mondjátok meg, emberek!
Bennem verekszik két gyerek,
Így vagyok én magam a józan részeg.

Én, a józan részeg.

(Csongrádi Kata: MILLIÓ, MILLIÓ, MILLIÓ RÓZSASZÁL)

VÖRÖS ISTVÁN

Millió, billió, trillió furcsa szám

A tört megkívánt egy számot,
ami a pénzekről bámult,
de még csak nem is a száz volt.
Te ezres, egyszer csak rászólt,
hadd zúdítsak rád számszáport,
a törtvonalam jól ápolt,
nyitok egy menekülttábort
prímszámoknak, és hozok bort.

Millió, billió, trillió furcsa szám, páratlan takaró a prímszámok során.
Millió, billió, trillió furcsa szám, fölrva s áthúzva a végtelen falán.

A rémálom nem teljesült,
 egy számtábor sem létesült,
 az ezres a pénzből kinéz,
 egy pénzügyminisztert idéz.
 Emlegeti Kossuth Lajost,
 a húszfillért, a vashatost,
 siratja az egyforintot,
 vele a tört nem lesz boldog.

Milliárd, billiárd, trilliárd furcsa szám, összegyűrt takaró a prímsszámok során.
 Milliárd, billiárd, trilliárd furcsa szám, semmi sincs fölírva a végtelen falán.

Eltört a szép törtvonal, szám a számot azonnal
 megszorozza vagy osztja, nem tehet szert vagyonra,
 se magára, se másra, számolási hibára,
 a pénzjegyet bevonták, minden érzés adósság.

Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, az a szám, ami könnyen kimarad az osztás során.
 Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, az se szám, a lejárt papírpénz halála is silány.

Mínusz egy, mínusz négy, mínusz hat négyzete, pénztárcám üres, a számok közt térzene.
 Mínusz öt, mínusz hét, mínusz tíz törtvonal ropog a hidegtől, a semmibe kavar.

Mínusz száz, mínusz tízmillió fénynyaláb, számvörös esti fény, érzelmi ócskaság.
 Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét régi szám, kifakult üzenet a semmi falán.

LACKFI JÁNOS

Szakállas nő

A jó nőnek szakálla nőtt,
 Odakinn a házunk előtt,
 Felhúzott egy fehér topánt,
 És vakított haján a pánt.

Egy szakállas nővel viszony,
 Az kérem, nem is oly iszony,
 Hisz pánt és topánka között
 Nem volt a nő felöltözött.

Sikító, sipító, sivító hócsaták,
 vérvörös csepegés, a Sanyó eltalált!
 Szipogó, sipogó, csipogó, ócska srác,
 orromból vér csurog, írok a hóra hát.

Jól tudta minden fiú,
 Rajta mi s hol domború,

Kosz-szürke vaddlijait
Koptatták ujjbegyeink.

A jó nő álmunkban lakott,
Kibérelt ott egy ablakot,
Nézett ránk, nem pislogott,
Mi vertük hát a kisdobot.

Sikító, sipító, sívító hócsaták,
vérvörös csepegés, a Sanyó eltalált!
Szipogó, sipogó, csipogó, ócska srác,
orromból vér csurog, írok a hóra hát.

Dobáltunk rá száz hógolyót,
Megszórtuk a bomba jót,
Nem visongott, állt szelíden
A hó összes színeiben.

Szép testén e dressz olvadó,
Pántja és topánja hó,
A jó nő csak szobor szegény,
Ebből sem lett lányregény.

Sikító, sipító, sívító hócsaták,
vérvörös csepegés, a Sanyó eltalált!
Szipogó, sipogó, csipogó, ócska srác,
orromból vér csurog, írok a hóra hát.

(Cserhádi Zsuzsa: ÉDES KISFIAM)

LACKFI JÁNOS

Édes kis pecás

Minden kukac reggel oly kemény!
A fémdobozt most megrázom én.
Úgy vonaglanak, mint kábelhalom:
A lét motoz, neszét hallgatom!

Borotvaél arcomon a szél,
Borbély gyanánt füttyent, nem beszél.
Égbolt menstruál minden hajnalon:
Sok buborék neszét hallgatom.

Mint Jaguár, a tó most krómacél.
A Nap sofőr, fényez, míg csak él.
Suvickolt bakancs: úgy vakít a táj,
Csizmám szorít, az élet néha fáj.

*Tudom, mindenütt esznek
halat a világon.
Legtöbben nem maguk fogják ki,
amit fogyasztanak.
Van, aki vérengző gyilkosoknak
tartja a hobbipecásokat,
de ez azért túlzás.
Egy átlagos nőgyógyász többet öl.*

Mint egy kukac, földön lengek én,
Velem pecáz szőrös égi lény.
Örvény tátogat, elnyel hangtalan,
Ó, nagy halál, hatalmas halam!

VÖRÖS ISTVÁN

Kamasz lettél

Itt vagy velünk több mint tíz éve,
napközit, iskolát kivéve.
Nem nevetnek rád már túl sokan,
kamasz lettél, édes kisleány.

A játék gáznak tűnik neked,
a felnőttiséget mégse élvezed,
most nem vagy se ilyen, se olyan,
kamasz lettél, édes kisleány.

A pattanás rád hinti árnyát.
Még nem sok, amit tőled várunk.
Mindent tudsz, csak azt nem, hogy mi van,
kamasz lettél, édes kisleány.

Mivel benőtt a fejed lágya,
nem haragszol már a sapkára.
Intőre vársz a tanárban,
kamasz lettél, édes kisleány.

A barátoddal összeveszel,
a csajozás csak időt vesz el.
Nem mondd, mi volt a suliban.
Kamasz lettél, édes kisleány.

Egyre kisebb neked a világ,
a leckét meg kell mégis csinálnod.
Jumbó vagy a kártyapakliban,
kamasz lettél, édes kisleány.

Annyi mindent mesélsz, ha megjössz,
első vagy te az egyenlők közt.
Gyerek voltál, de az odavan,
kamasz lettél, édes kisfiam.

Ellenséged a barátod,
bár lehet, hogy ezt másképp látod.
A távolság köztünk átsuhan,
kamasz lettél, édes kisfiam.

Sírni nem fogsz, nyeled befele
a könnyedet, ha megsértelek.
A jókedvem régen odavan,
kamasz lettél, édes kisfiam.

Magamat látom, ha rád nézek,
talán ez is egy világnézet.
A szünetben élsz majd boldogan,
kamasz lettél, édes kisfiam.

Más lesz a föld, más lesz a világ,
hogy nem változik, az se kizárt.
Megcsináltad, mint már annyian,
kamasz lettél, édes kisfiam.

(Edda: A KÖR)

LACKFI JÁNOS

A tér

Tér közepén állok,
A kezemben kesztyűpárok,
Zsibonganak aluljárók, s a Moszkva!

Tér közepén állok,
Ti tőlem kesztyűt vártok,
Lilát és pirosat is hozzak!

Ha egyszer hozok tényleg,
Naná, soha senki sem venné meg,
Céltábla nagyvárosi kosznak!

Kesztyűs kézzel siettek,
Honnan van, ha sosem vesztek?
Miert van, hogy mindig én vesztek, mondd csak!

Ki vagyok, nem tudjátok,
Rágott körmű, tízujjú srácok,
Szórok rátok ezer átkot hosszan!

Én vagyok az anyátok,
És minden kesztyűt hozzátok vágok,
Szív nélküli, százkezű, gonosz had!

Majd megtanuljátok,
Meztelen kézzel jártok,
Kezetek bőre kireped majd, viszket!

Akkor hiába vártok
Bársonykesztyűt, műbőr álmat,
Angóra vágvat, akril burkot, klasszat!

Ki vagyok, megtudjátok,
Engedély nélkül nem kiáltok,
Ha zsaruk visznek és motoznak!

VÖRÖS ISTVÁN

A matekdolgozat szelleme

Kör közepén állok,
én vagyok a körző hegye.
Körben furcsa megoldások, rosszak.

Kör közepén állok,
de a matematikátok
így sem értem, és ez kicsit bosszant.

Ha végre húznátok
egy vonalat tialátok,
magatokra találnátok nyomban.

Egy pont vagyok mától,
ami egy körzőszúrástól
jött létre a matekdolgozatban.

Előtte nem voltam,
tisztá papír, sötét boltban.
Istenem, hány pontra figyelsz, mond csak!

Ha egyszer már nem áll
a kör közepén egy sovány
pont se, többé nem találtok rossznak.

Én vagyok a matek
lelke: füzet fölött lebeg,
ha figyeltek, és elvonatkoztat.

A könyörgés itt nem
számít, nem is érti Isten.
Oszt és szoroz, kétségeket oszlat.

Ha a síkok, számok,
köbgyökök és térarányok
nem volnának, lennétek csak gondban.

